

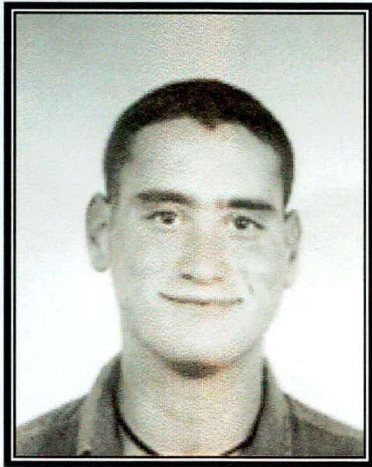

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל יניב שימל ז"ל

בן רותי ושלמה

נולד בירושלים

בתאריך י"ז בתמוז תשל"ה, 26/6/1975

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1993

שרת בחיל הרפואה

נפל בעת מילוי תפקידו, בפיגוע באזור חברון

בתאריך כ"ה בטבת תשנ"ו, 16/1/1996

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 17 קבר: 1

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן רותי ושלמה. נולד ביום י"ז בתמוז תשל"ה (26.6.1975), בבית החולים "הדסה" בירושלים, למשפחה בת שלושה ילדים. יניב סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר "ארלוזורוב" והמשיך לגימנסיה ברחביה, שם לא הצליח להשתלב ועבר מבית-ספר אחד למשנהו. יניב היה בעל שכל חריף ותפיסה יוצאת מן הכלל, אך לא היתה לו מוטיבציה ללמוד. הוא גדל במשפחה אוהבת וקיבל מיד כל משאלה שהעלה על דל שפתיו. היה נער רגיש מאוד ובעל ביטחון עצמי רב, מנהיג מלידה ומקובל מאוד בחברה. חיי חבריו סבבו סביבו והם קיבלו ברצון ובאהבה את החלטותיו. יניב אהב את החיים ובילה בכל רגע פנוי, כאילו ידע שלא נותר לו הרבה זמן. הוריו מספרים: "לשאלתנו מה יהיה עם הלימודים, ידע יניב לענות, שאין לנו מה לדאוג, הוא יסיים את לימודיו אחרי הצבא בהצטיינות. הבטחה זו, יניב לא יוכל עוד למלא".

בשלהי חודש נובמבר 1993, התגייס יניב לצבא בידיעה ברורה שהוא הולך לאחת היחידות המובחרות, אך בבקו"ם החליטו אחרת. יניב הוצב להנדסה קרבית, חיל שאמלל את חייו, ולאחר תקלות רבות עם מפקדו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גמר אומר, שרק על ידי עריקה וישיבה בכלא צבאי יוכל לשרת ביחידה מובחרת. פעמיים ישב בכלא, עד שזומן לוועדה מיוחדת. לאחר שהוכיח את רצונו ונחישותו לשרת ביחידה מובחרת, זומן שוב יניב לבקו"ם ונשלח לקורס חובשים קרביים. בגמר הקורס נשלח יניב לחטיבת חברון.

יניב היה מאושר לשרת ביחידה זו, עד שביום כ"ה בטבת תשנ"ו (16.1.1996), פגעו בו כדורי מחבלים, ששמו קץ לכל תקוותיו ותקוות משפחתו. יניב הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן עשרים ואחת היה בנופלו. הוא השאיר אחריו הורים ושתים אחיות - טלי וענת.

מפקדו האהוב מקורס חובשים, מיטיב לתארו בדברים שכתב לזכרו: "ראיתי פרח סגול, ראיתי פרח צהוב ואתה היית ביניהם, בין הפרחים. לא, לא ראיתי אותך מתחת לפרחים, אלא ממש בתוכם, ביניהם. ... תפקידך כחובש קרבי היה כרוך בכל כך הרבה נתינה ואותך לקחו. פגשתיך לראשונה בנובמבר 1994. בראיון הפתיחה סיפרת לי על אביך, אחיותיך ועל עברך הצבאי, שכלל עריקות ובעיות משמעת לא מעטות. לא אשכח את התשובה לשאלתי: 'אחרי עבר כזה, מדוע שאקבל אותך לקורס?' סיפרת לי על כוח רצון ללא גבולות, הזכרת שהורדת 47 ק"ג ממשקלך על מנת שיגייסו אותך ו'קניתי' אותי כשאמרת שחלומך הוא להיות חובש קרבי ושלא יעצור אותך אף מכשול. מסיביות הלימודים בקורס (במיוחד עבור אדם ללא הרגלי למידה) הקשתה עליך וראיתי כי למרות נסיונותיך הרבים, אתה כושל. באותה תקופה, היו לנו שיחות רבות, בהן היטבתי להכירך: טוב לבך, היכולת הבוגרת שלך להבחין בין דקויות ויותר מכל, 'מושגי הנתינה' שלך, הביאו להערכתך הרבה אליך. לא אשכח את השיחה הארוכה שלנו לפני שעזבת לקורס נוסף.

"חסכי הידע שנוצרו היו גדולים מדי ולאחר התלבטויות החלטתי להעמיד בפניך שתי אופציות: להמשיך בקורס הנוכחי ולשבת לילות כימים במטרה לכסות על הפער שנוצר, או לרדת לקורס אחר שנמצא בשלבי הראשונים וללמוד את הדברים בפעם השנייה. תשובתך היתה חדה כתער - 'אני לא יורד קורס! אני אקרע את התחת ואסיים את הקורס הנוכחי'. עם המשפט הזה יצאת לחופשת שבת. ביום ראשון חזרת לבסיס, בהצהרה מעט שונה: 'החלטתי, למרות הכל, שהכי טוב שאלמד את הדברים פעם נוספת - הרי מטרתנו שאהיה החובש הכי טוב שאפשר'. בלחיצת יד חמה איחלתי לך בהצלחה. ממפקדך החדש וממך הבנתי שאתה 'פורח' ושמתני על כך. התרגשתי עמך כשסיימת את קורס החובשים והשבעתי אותך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שתשמור על קשר וחשוב מכך תשמור על עצמך. דרכינו נפרדו. הקפדתי לשאול ולברר איך אתה מתפקד כחובש - והייתי גאה לשמוע הרבה מחמאות. נפגשנו פעם נוספת מספר שבועות לפני המקרה. אני הייתי בשלהי בנייה מחדש של קורס החובשים ואתה היית ב'קורס אחראי מרפאה'. סיפרת לי על נסיונך כחובש קרבי והעלית בפני מספר רב של נושאים שיש להכניס לקורס החובשים החדש. הבטחנו לשמור על קשר. שוב ביקשתי: 'שמור על עצמך'.

"הבשורה הקשה נפלה עלי כרעם ביום בהיר. עד היום קשה לי לתאר את הרגשתי ברגע שראיתי את תמונתך בעיתון - קראתי את הידיעה שוב ושוב, מתקשה להאמין שאתה אינך. כמעט שאיני זוכר את הלווייתך. אני רק זוכר את הפרחים - את הצהוב, את הסגול ואותך מחייך את החיוך האופייני לך ביניהם. אינני מאמין בעולם נוסף, אך אם הוא קיים, ודאי תפסת לעצמך את תפקיד 'העוזר', 'המפשר', 'המייעץ'. כך אני זוכר אותך. יהי זכרך ברוך."